

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSA Władysław Pawlak (sprawozdawca)

ze skargi L. C.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 30 września 2009 r.,

w sprawie z wniosku L. C.

przy uczestnictwie B. C.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 6 grudnia 2011 r.,

1. oddała zażalenie;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Z. na rzecz adwokata A. K. wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł., powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Wnioskodawca L. C. domagał się wznowienia postępowania w sprawie z jego wniosku przy uczestnictwie B. C. o podział majątku wspólnego, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Z .

W uzasadnieniu, opierając skargę na podstawie art. 403 k.p.c., wskazał, że zachodzi duże prawdopodobieństwo mactwa i oszustwa przez biegłego na niekorzyść wnioskodawcy, bowiem w dniu 30 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy dokonał podziału majątku dorobkowego i opierając się na wycenie biegłego sądowego T. J. ustalił wartość przedmiotu sprawy na kwotę 219 513 zł, podczas gdy w dniu 15 czerwca 2011 r., ten sam biegły oszacował tą samą nieruchomość na kwotę 639 341 zł na potrzeby postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę z uzasadnieniem, iż podane przez wnioskodawcę okoliczności nie stanowią ustawowej podstawy wznowienia. Samo bowiem sformułowanie takiej podstawy w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. W przedmiotowej sprawie okoliczności w oparciu, o które wnioskodawca domaga się wznowienia postępowania, były przez niego znane i podnoszone w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji w ramach jego środka odwoławczego. Wnioskodawca opierał apelację na zarzutach dotyczących wyceny nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego. Także w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji zgłaszał w tej materii na bieżąco zastrzeżenia.

Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał przepis art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu wnioskodawca domaga się uchylenia powyższego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Zarzucił sprzeczność ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że skarga wnioskodawcy nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, lecz na twierdzeniach, które były już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym, podczas gdy wnioskodawca dopiero po otrzymaniu opinii z dnia 15 czerwca 2011 r. sporządzonej przez biegłego T. J. na potrzeby postępowania egzekucyjnego,

dostrzegł rażące różnice pomiędzy tą a pierwotną jego opinią z dnia 21 kwietnia 2008 r., które to rozbieżności mogą świadczyć o tym, że postanowienie zostało uzyskane za pomocą przestępstwa.

Ponadto pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. w ramach tzw. badania wstępnego, sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania m.in. nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia. Badanie to ma charakter formalny, a nie merytoryczny. Jakkolwiek w sytuacji, gdy wskazana w skardze podstawa wznowienia postępowania została sformułowana w sposób odpowiadający podstawie przewidzianej w ustawie, ale w rzeczywistości – z uwagi na przytoczone na jej uzasadnienie okoliczności - nie istnieje, skarga o wznowienie podlega odrzuceniu w oparciu o powołany wyżej przepis (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, niepubl., z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, niepubl., z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, niepubl., z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, niepubl., z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005/9/14).

W zażaleniu wnioskodawca podnosi, że w związku z rażącymi różnicami w wycenie nieruchomości objętej postępowaniem o podział majątku wspólnego, którego dotyczy niniejsza skarga, dokonanej przez biegłego sądowego T. J. w tamtym postępowaniu i w związku z wszczętym postępowaniem egzekucyjnym z tej nieruchomości, zachodzi uzasadnione podejrzenie, że prawomocne postanowienie zostało uzyskane za pomocą przestępstwa, gdyż opinia tego biegłego stanowiła podstawę rozstrzygnięcia.

Stosownie do art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 524 § 1 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że postanowienie co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym zostało uzyskane za pomocą przestępstwa.

Wskazana w skardze podstawa wznowienia nie istnieje, bowiem wnioskodawca nie przedstawił wyroku karnego skazującego w tej materii względnie orzeczenia umarzającego postępowanie karne, ani nie wskazywał na niemożliwość

wszczęcia postępowania karnego w celu uzyskania wyroku stwierdzającego fakt popełnienia przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1975 r., I PO 23/73, OSNCP 1975, nr 10-11, poz. 157). Ponadto, opinia biegłego sądowego T. J. - wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – nie stanowiła podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w Z. w sprawie o podział majątku wspólnego. Wprawdzie opinia ta została uznana przez Sąd za wiarygodną, jednak ustalając wartość spornej nieruchomości sąd oparł się na opinii biegłego A. M.a, gdyż ze względu na datę jej sporządzenia była najbardziej aktualna spośród wszystkich trzech opinii, z których przeprowadzono dowody (k. 419, 493 akt I Ns ... Sądu Rejonowego w Z.).

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w postępowaniu zażaleniowym przyznano na podstawie § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 10, § 6 pkt. 6, § 2 ust. 3 i § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348, z póź. zm.), mając na uwadze okoliczność, iż ustanowiony pełnomocnik nie reprezentował wnioskodawcy w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji oraz połowę z wartości przedmiotu zaskarżenia, która odpowiada wartości udziału wnioskodawcy w majątku wspólnym.